

jeg egentlig ikke at tilføje noget, thi det, som den ærede Ordfører har sagt, var en fuldt ud loyal og udtømmende Redegørelse for, hvad der er sket, og paa hvilke Omraader og i hvilken Grad der fra forskellig Side har maattet vises Imødekommenhed, for at man kunde samle hele Tinget om det Forslag, der nu foreligger. Dog vil jeg gøre nogle faa Bemærkninger, for saa vidt som jeg mener, det kan have nogen Interesse ogsaa for mig selv personlig overfor de stærke Angreb, der har været rettet imod mig for ikke at ville foretage noget i denne Sag, at gøre nogle Bemærkninger om min Rolle i disse Forhandlinger.

Jeg kunde ikke have noget som helst imod, at det ærede Udvalg i Landstinget i en saa vigtig Sag som denne ønskede at spørge Straffelovskommissionen, men jeg maatte paa den anden Side være klar over, at man fra Straffelovskommissionen maatte vente et Straffelovforslag, medmindre Kommissionen indtog det Standpunkt, at den ikke vilde udtale sig. I og for sig siger Kommissionen — det vil sige den tidligere Kommission; som man jo ved, har den længe ikke eksisteret, men den traadte villigst sammen for at give et sagkyndigt Skøn over dette Spørgsmaal —, at den principielt er betænkelig ved at tage en Del af det fremsatte Straffelovforslag ud og gennemføre det som særlig Lov. Altsaa, Straffelovskommissionen var i og for sig slet ikke glad for at gaa den Vej, som særlig Venstre har ønsket. Da man imidlertid nu var kommet sammen og vidste, der skulde en Løsning til, saa udarbejdede man et Forslag. Jeg vil om dette Forslag sige, at det, som man kunde vente, bar Vidne om at være udarbejdet af særdeles sagkyndige Folk. Naar jeg dog ikke har kunnet acceptere Forslaget, er Grunden dels en formel dels en reel. Den formelle er den, som Kommissionen selv gør opmærksom paa, nemlig det ejendommelige i, at man samtidig med, at man har et stort og indgribende Straffelovforslag til Behandling i Folketinget, skulde trække nogle meget vigtige Bestemmelser ud og gennemføre dem som Særlov. Den reelle Betragtning er den, at jeg meget vanskeligt kunde gaa ind paa Kommissionens Udkast, som paa forskellig Maade er i Modstrid med det Straffelovforslag, jeg selv har fremsat i Folketinget, og som er under Behandling dér. Det kan man jo ikke vel forlange eller vente sig af en Minister, at han, samtidig med at han har fremsat et ændret Kommissionsudkast, saa som en midlertidig Lov

skulde acceptere det uændrede Kommissionsudkast. Men dertil kommer endelig, at Kommissionsudkastet heller ikke byder tilstrækkelig Sikkerhed; det gør det nok i al Almindelighed, men ikke i de grovere Tilfælde. Teknikken i dette Udkast er jo den, at man, som den ærede Ordfører nævnte under sine Bemærkninger til § 6, begynder med at give Tilhold, eventuelt sætte under Tilsyn, før man gaar til de strengere Foranstaltninger. Forholdet er imidlertid det, at vi har en enkelt eller enkelte Personer, som for Tiden burde interneres, men som man efter Kommissionsudkastet kun vilde kunne give Tilhold eller sætte under Tilsyn, Foranstaltninger, der efter al menneskelig Beregning ikke vilde være tilstrækkelige.

Af disse forskellige Grunde kunde jeg ikke acceptere Kommissionens Udkast, men jeg nøjedes med i det særlige Forslag, som den ærede Ordfører før meddelte at jeg havde tilstillet Udvalget, at medtage fra Kommissionsudkastet det nuværende Lovforslags § 6. I øvrigt var dette Lovforslag, før de allersidste Forhandlinger fandt Sted, nærmest Udtryk for de Tanker, som den ærede Ordfører har haft om den Maade, man burde løse dette Spørgsmaal paa, og jeg har jo hele Tiden i det store og hele været enig med den ærede Ordfører i den Maade, hvorpaa han og hans Parti ønskede at løse dette Problem. Imidlertid kom der — det kan ikke gøre noget, jeg siger det her, skønt man ellers ikke plejer at referere Udvalgsforhandlinger, men der er jo ikke Uenighed om det — fra radikal Side Betæneligheder frem med Hensyn til den processuelle Form, idet man mente, at der blev den bedst mulige Oplysning af Sagen, hvad der sikkert er rigtigt, om man gik over til Strafferetsplejens Former. Naar jeg ikke var tilbøjelig til det straks — den ærede Ordfører gik heller ikke i sit Forslag den Vej —, var Grunden den, at jeg ikke saa gerne vilde have, det skulde se ud, som om der var Tale om en Straffelov; selv om Forholdet ikke er det, at det bliver en Straffelov, fordi Processen foregaar under Strafferettens Former, idet dette nærmest er et praktisk Spørgsmaal, vilde det maaske dog kunne faa Udseende heraf udåtil. Endelig er der saa sket det, som har sikret ogsaa Venstres Tiltræden af Forslaget, at man i § 1 har sagt, at Foranstaltningerne kun kan finde Anvendelse paa de omhandlede Personer, naar „mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevnerne — herunder seksuel Abnormitet — har givet sig Udslag i straffbare Hand-